

På dette billede ser I en kvinde. Kvinden har levet 40 år på denne jord med en kæmpe gåde. Gåden om, hvad der foregår i andre menneskers hoveder. Hvad tænker de? Og hvad tænker de ikke? Det er nok en gåde, mange kender til. Men for denne kvinde er det tydeligt, at verden må være anderledes indrettet for andre.

Jeg har fundet mine nøgler

- og jeg har tænkt mig at beholde dem

AF: MIA CHRISTINA BROE JAKOBSEN, MAG.ART.
WWW.KULTURAGENTEN.DK

For det er tydeligt, at de fleste andre kan mere og når længere, at deres liv simpelthen hænger bedre sammen. "Du kan, hvad du vil" er den mest provokerende sætning, hun nogensinde har hørt. For trods al hendes viljestyrke, trods hun har slidt sig gennem stress og angst, er hun nu nærmest slået hjem. Mislykket som voksen tænker hun.

Men nu sker der noget i kvindens liv!

Hun finder ved et lykketræf et nøglebundt på jorden. De nøgler, der kan åbne for utallige uløste mysterier i hendes liv. Det nøglebundt hedder ADHD, og kvinden er mig.

Jeg er stadig den samme, som I kendte i går med de skøre idéer og kreative påfund. Men der er noget, I ikke har set. Det er alt det, jeg har skjult.

Jeg troede længe, det var bagsider af en kunstnerisk sjæl. Men de fleste andre kunstnere rykker fremad, bliver udgivet, udstillet, købt og solgt. Jeg har nærmest rykket baglæns, siden jeg blev voksen, for jeg har ikke haft energien eller det fokus, der skulle til i en kunstverden, der på mange måder er lige så konsumeristisk og troløs som resten af samfundet.

Og alle mine drømme er efterhånden blevet så små, at jeg kan have dem i en tændstikæske. Eller jeg kan have dem i et lille bitte liv med meget lidt på programmet, og med det at være hustru og mor som de største udfordringer.

Det er meget muligt, at jeg ikke har nok kunstnerisk talent til at lykkes som kunstner i den ene eller den anden kunstart. Men jeg vil ikke vente længere med at finde ud af det. Og med medicinen kan jeg måske få den vedholdenhed, det kræver, at slå døren ind og turde blive stående, når mine udtryk skal bedømmes. *Det er mit håb.*

Jeg vil ikke putte mig længere

For jeg vil ikke putte mig længere. Med mine nye nøgler i hånden, og ikke mindst med den medicin, der føles som at bryde ud af en skal af forstyrrende tanker og sansninger, vil jeg også gerne have en plads i verden. Væk med janteloven. Den har hjemsøgt mig alt for længe. Den har hjemsøgt mig altid.

Måske bliver nogle misundelige på mine kunstneriske evner. Men ved I hvad? Det skal I slet ikke være, for jeg har nærmest kun kunstneriske evner, og ikke særlig mange andre.

- I skal ikke ønske jer et liv, hvor man nogle dage har glemt, hvordan man tager tøj på, laver mad, gør noget som helst.
- I skal ikke ønske jer at få så mange idéer, at de føles som en malstrøm, man drukner i.
- I skal ikke ønske jer et sanseapparat, der opfatter alt i 400 meters radius.

Det er ikke rart at handle, shoppe, feste eller gå i skole, når alt bliver opfanget og skal bearbejdes. Det er faktisk en stor belastning for nervesystemet, og det giver som regel en overstimulering, der i mange år i mit tilfælde er blevet opfattet som angst. Ved angst er løsningen gentagende eksponering, men ved overstimulering er løsningen den stik modsatte. Bare den lille detalje er en af de nøgler, jeg har været så taknemmelig over at finde.

Nu står jeg så her

Nu står jeg så her, måske halvvejs i livet, på tærsklen til et nyt årti, med nøgler i hånden, med medicinsk og psykoedukatorisk hjælp i ryggen. Jeg er klar til livet, som I andre kender det. Men noget af det første, jeg møder i dette nye landskab, er en flok mistroiske mennesker i debatter på nettet og i medier.

De synes, der bliver givet for mange diagnoser og udskrevet for meget medicin. De synes, der er et problem i, at så mange finder nøgler til mysterier i deres liv. Hvorfor? Jeg ved det ikke helt. Men jeg vil give dem ret i, at det ser ud som om, at der er noget helt galt, siden så mange skal diagnosticeres. Der er noget galt. Det kan vi godt blive enige om.

Men min konklusion er en anden. Det er ikke os med de anderledes hjerner, der ikke må eje nøgler, de neurotypiske hjerner er født med. Det er vores samfund, der er blevet til en karrusel, som kører hurtigere og hurtigere rundt, der vækster og vækster i et usundt og accelererende hastværk. Træer, der vokser for hurtigt, knækker over i stormvejr. Det gør vores samfund måske også på et tidspunkt.

Selvfølgelig er det os, der står yderst på karrusellen, der bliver smidt først af. Og det er i øvrigt ikke bare os, med de anderledes hjerner, der ikke kan blive hængende på. Helt almindelige mennesker dejser om af stress på en helt almindelig tirsdag. Helt almindelige mennesker må drikke eller misbruge sig mod til i det skjulte.

Lad os træde ned fra den sindssyge samfundskarrusel, der ud over at ødelægge mennesker også ødelægger den jord, vi skal bo på. Og lad os stå på samme side og ikke bekriige diagnoser eller forskellige måder at leve sit liv på.

Lad os genfinde kærligheden til de andre. Alle har vel ret til at finde deres nøgler og leve et liv uden skam, eller hvad?

Det håber jeg. For nu har jeg fundet mine nøgler. Og jeg har ikke tænkt mig at slippe dem igen.

Jeg skrev et digt

Sidste år til min fødselsdag skrev jeg et manifestdigt. Dengang var det noget kryptisk, selv for mig selv, hvorfor jeg ikke kunne bevæge mig i samme tempo eller leve på samme måde som andre. Nu ved jeg hvorfor.

Men mit manifest er det samme. Bortset fra at jeg er færdig med at være anderledes i stilhed. Bare rolig jeg bliver aldrig meget larmende. Det er jeg alligevel for konfliktsky og følsom til. Mit manifest-digt kommer her:

Den stille anarkist

*Jeg er den stille anarkist
Jeg gør venligt
Som der bliver sagt
Jeg følger
Retningslinjer og anvisninger
Men indeni
Bruser en flod
Den modsatte vej*

*Jeg er den langsomme Pippi
Du lægger ikke mærke til
At jeg slet ikke er som de fleste
Jeg sniger mig ind på normaliteten
Og kortslutter den
I al ubemærkedhed*

*Jeg er den kærlige kriger
Jeg smiler
Og anerkender
Mit eget og andres behov
For at høre til
For at købe en lille bid lykke i Bilka
For at have en rytme*

*Men jeg hører ikke til
Ikke her
Og jeg falder ikke til
Med tiden falder jeg faktisk
Mere og mere fra
Ind i en anden rytme
Årstidernes rytme
Træernes rytme
Naturens åndedrag
For langsom for de fleste*

*Og det er okay
Vi kan være naboer
Hvis jeg må strø blomsterfrø
I jeres midterrabatter? ♦*